

Avazım Çıktığı Kadar Susarken

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Nisan 2024

Ölümü gör, hafız ölümü gör gün yüzü görmesem bile günde ışısın sözcükler.

Nefsime sunduğum dirayetim ve kesilen nefesim aslında adaklarımda saklı canım anneme vermek istediğim nefesim.

Rengiyle müsemma bir gün:

Sabah ışıltısı öğle yangını gece de oldu mu can pazarı.

Tahliye oldu olacak ruhum tasfiye edemediğim bedenim tamiri ile meşgulüm yüreğimin dirheminde saklı kederim.

El-aman demeden el ayaktan düşmeden sakit olsun bu gün rivayet olsa ne ki mutluluk ve bağdaş kurduğum evren:

Hayatın b/atağı bense güneşim madem balçık neden bulaşır ki üstüme başıma ve sıvanmadığım kadar nefretle sınavımla hemhal sevdiğim kadar kendimi sevebilecek miyim sahi en çok kendimi?

Öznemden mustarip.

Öykündüğüm on sene evvelim.

Ölümsüz neşri sözcüklerin gel gör ki kalem de ben de ölümlü ve ölgün gün ışığında saklı rehaveti çarçur ettiğim kadar ömrü mizacıma en yaraşan hep mi hüzün hep mi özlem?

Bağımsız ruhum bedenimden.

Bağcıyı sormadım hem üstelik yemediğim kadar üzümü salkım saçak duygularıma etmediğim itibarı ve yeter ki Rabbim sonlandırınsın süregelen yangını.

Mukayyet olmalıyım aklıma.

Münazara ettiğim kadar yüreğimle.
Muvaffak olsam ne olmasam ne yaşarken ve ellerimden kayıp gidenler yeter ki olsun dönüşü muhteşem.
Bir avazda sevdim.
Ansızın da öldüm.
Altına imzamı attığım her akit vakti dolan her şiir bense beklemedeyim.
Renkler coşkulu iken dünümde.
Karanlığın hicabı içimde.
Kaybolmakla bulmak arasında bir yerdeyim kendimi yeter ki düşmeyeyim elden ayaktan düşsem ne ki düşmanım gözümde yeter ki düş pembesi olsun gönlüm ve hayallerim gerçek olsun en azından günümü aratmasın yüce Tanrı.
Bir beti benzi attı ki günün.
Bir batında doğan gün ve gece.
Avazım çıktığı kadar susarken kalemlerle hemhal bazen sessiz bir çığlık iken yansıttığı kalemin bazen bir şiir nice nesir kölesi olduğum sevginin ve aşkın hâkimiyeti en çok da içimde barınan İlahi Ateş en çok sevdiceğim güneş ve aşkla koştüğüm sonum aşına olduğum hüznün aşikâr insanlığını yaşatmakla mükellefim.
Hazin olmasın yeter ki gün.
Hazzına filan da düşkün değilim ömrümün.
Vaktim yettiğince seveceğim.
Vaktim gelmeden belki de göçeceğim.
Vakitli vakitsiz esen rüzgâr:
Bil mukabil kaderim: benden bu kadar.
Çabam ve çehrem ve çivisi çıkmışken dünyanın.
Ve işte bir çivi daha çaktım bedenime acımı hissetmediğim kadar derinlerde uyukladığım ne ki delik cebimden dökülen duyguların her biri manen âşık madden neyim ki neyler şu sefil bedenim neyler ruhum içime doğan güneşim varsa yoksa itikadım ve iman gücüm.

İzindeyim de İlahi Işığın anbean andığım yüce Rabbim.

Gizindeyim duyguların.

Sağdıçım aşk solumda yatan aslansa annem artçı depremelerin t/uzığında olmadığım kadar yalnızlığın batağında ama yarınlara Allah kerim yâdım ve dünüm ve yağdığım ve yağmalandığım yarenim Rabbim ve içimdeki köz dışımdaki her söz rengiyle müsemma bir hayal bir pembe dünya varsın olsun ikbalim varsın olsun dününde kalsın anılarım yeter ki günümü aratma yüce Mevla'm...